

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swóbnny statok,
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócnny
Napoj mócnny
Lubosc ma;
Bóh pak swěrnny
Přez spar měrnny
Čerstwosc da.

Niech ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ci khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Gserbiske njeđželske łopjeno

Satožit 1891 Khrjebjanški farar dr. theol. a fil. Bjedrich Sella.

W Budyschinje

8. novembra 1936

Bauzen

22. njeđžela po šwjatej Trojizy.

Kermuschy.

Wješeły šwjedzeń je kermuschny šwjedzeń, dofelz naš na to pokaša, jo mamy Boži dom. Najka polnosć hnady a žohnowanja w Božim domje dostawamy! Tu šo nasche džěczi wufšeczi, šo rostwuczi, šwój kšeczeński šlub wobnowjeja. Šwóđu lubu njeđželu je tu khlěb žiwjenja dostac. Tyschene dušche tu k spowědži džeja, wobhnadžene Bože džěczi k Božemu blidu kłodža. Młodži mandželšy tu knjesowe wobliczo pytaja, předy hac šwój dom jakožera. Starosće polne wutrobny trošcht a wofšeczi wjenje namataju. Šchtó móže žohnowanje wuměricz, kotrež je šo i Božeho doma pšches lěstotki wěrxazym kšeczeńšjanam dostalo? Kak šwjate je tuto město! Tu niczo druhe njeje hac Boži dom a tu šu njebjeske wrota!

Alle kak malo šo kermuschy tak šwjeczi, kaž šo ja kšeczeńšjanow šlušcha. Kak wjele je w městach, kotřiž tuteho šwjedzenja j zyla kěđžu nimaja. Woni šu šo na to šwuczi, šwonka khlódka wěrxoje žiwi bycz. Šhutny šynk šwonow pokutneho dnja abo šmjěćneje njeđžele abo czičeho pjatka jich šwadž hišecze kermuschy wola. To pak je ja jich wjele jenicze, šchtóž nješkomdža. Jich wjele pak tež teho wjazy kěđžu nimaja. Kermuschny šwjedzeń czi wšchitzy nješnaja. A na kraju? Šchtó nješnaje štrach, kiž runje tutón šwjedzeń na šebi ma? Wobranštwó a wopikštwó a rejwanje je na tutym dnju hušto najwaznišche.

Šchtó pak šwjeczi kermuschny šwjedzeń prawje? To wuczi naš kermuschne jeczeńje Lukašcha 19, 1—5.

Wjes jelenymi palmami a wonjatyimi róžowymi šahrodami město Jericho ležesche, njeđaloko Jordana. Tam běšche Romiše žloništwo a wšchšchi žlonikow běšche Zacheus. Tón bě hižom wšchellke šlyšchal wo Jesužu, kiž móžnišcho předomasche, hac pišmamuczeńi, kiž wulke džitwy czińjesche, khornych hojesche atd.

Tež wón cziwiche wjele kšwaleneho Messiaša i woczomaj wohladac. Běšche to jenož wczipnosć? Ně! Wón bě nješpokojny šam je šobu, jeho hrěch jeho do njeměra štaji. Wón cziuje, jo dyrbi hinajšchi bycz. Šchtó móže jemu pomhač? Šchtó dawa jemu móž k polěpschenju a k wufšeczeńju, měr a pokoj? Tuž žadasche šebi, Jesuža wohladac, teho běšche ja praweho pomocnika špóšnal. Wjeje to tež džěńža hišecze žedzeńje cziłowjekoweje dušche, kotraž je tak dolho nješpokojna w naš, dóniž nješwotpoczuje w Božy? Tuž: pytaj jenož Jesuža, wšchitko druhe nješpomha. W Božim domje jeho namataš, hdžež šo jeho šłowo předuje, w šwirymž tebi bliško štupi je šwojej hnady, je šwojim měrom, je šwojim žohnowanjom. Tak budžesch prawy kermuschny hócš, kiž tež kaž žlonik Zacheus wšchitko pšcheminje, šchtóž šo jemu napšchecziwo štaji.

Zacheus běšche wšchšchi žlonikow. Š pjenješami mějesche wofšebje czińic. Alle wot blyšecza pienješ nješběšche šo tak šakšepicž dat, jo nješby žedzeńje mēš ja nēcziš lepšchim a wšchšchim. Š jo bychmy šwoje powołanje, šwoje džělo w tajšim šwětle wohladowali, teho šebi wědomni, jo ma šo kšeczeńšjan niž jenož ja cžělo, ale tež ja dušchu štaracž, jo ma niž jenož šemške, ale tež nješbjeske pšchikšuchnosće dopjelnicž.

A Zacheus běšche bohaty. Šchtó nješnaje štrachi bohatschwa? Jich wjele je i honženjom je šemškim šubłami najwjetšche šubłó, dušchow šbóžnosć, šhubilo. Alle najwjetšche bohatschwo nješmóže wutrobu našhēczič a wšchitke šubłó šemje lacžnosć dušche štaticž nješmóža.

Tež běšche Zacheus „maly wot paršchony“, tehodla pšched ludom Jesuža wohladacž nješmóžesche a wón běžesche předy a lěšesche na lěšny figowy šchtom, šo by Jesuža widžal. Wšchitke šadžewki pšcheminje nješkěđžbujo na lud wokolo šebje. Tak nješmē tež naš niczo šadžewacž, hdžž šo wo to jedna, Jesužej bliže pšchicze. Šotom hnadyšokny Šbóžnik nasche kermuschne wješele powšweczi: wón šam k nam pšchitšhadža.

Jako Ješus tam pšchindže, pohlada horje a pytny jeho a džesche k njemu: „Zacheo, slěs rucze dele; pšchetož ja mam dženska w twojim domje wostacz.“ Něhdy w starodawnych dnjach běšche Josua Jerichowe murje pod pošawnowym trubjenjom dobył. Tu je tež šašo klawne dobyče w Jerichowje. Ale žana kamjentna murja šo njedobrywa — ně: žywa čłowška wutroba bu dobywana — a to niz pod šynkami šakonjoweje trubhy, ale š mitym wabjenjom hnady šo twjerdžina pšchemóže. Niz Josua stareho šluba, ale Ješus noweho šluba je dženska š rjekom, Ješus, šbóžnik a wumožnik, kiž je pšchischoł, hrěšnikow šbóžnych čžinicž.

„Ja mam dženska w twojim domje wostacz.“ Šhto to je, kiž šo tu pšchipowědži? Ješus, w kotrymž poknošć bójštwy bydli a kiž je šdobom šo našch bratr ščžinil, kiž naš šnaje a naš nje-puščeži, kiž čže našche žedženje špokojecž — tón čže do našcheho domu pšchincž. Na kóždym fermuščnym šwjedženju ša kóždny Boži dom dyrbi płacžić: „Ja mam dženska k tebi pšchincž“. Wón čže w Božich domach pšchezo šnowa pšchincž k džeczom, kotrež pšchichodnje šo wuščežija, šo rošwucžuja, šwój ščheženški šlub wobnowjeja; wón čže pšchincž k tym, kotřiž šwoje hrěchi wušlawaju w špowědži a jeho pytaju pšchi šwjatym wotkasanju; wón čže pšchincž, hdyž wožada na jeho šwjate šlowa pošlucha, jeho mjenu šhwalbu špěwa, w nutrných modlitwach šo š nim šjednocži. Šdyž je šlubil: hdyž dwaj abo tšjo šhromadženi šu w mojim mjenje, tam šhm ja šriedža mješ nimi, kaš płacži to tak prawje wo jeho šwjatym mješče, hdyž k jeho nohomaj šedžimy, jeho šlób ššychimy, na jeho šlowje šo natwarimy, něšhto wo tym čžujemy, šo je nam bliško. Džakujmy šo jemu, šo je nam k temu šwój dom dał a proščny jeho, šo by jón nam šdžeržal a w nim šwój šwjaty ewangelij pšchipowědacž dał nam a našchim potomnikam, šo by ša kóždny Boži dom płacžilo: Dženska je šo tutemu domej šbože doštało! Šamješ.

Najch Boži dom — fermušča.

Šlób: Jesu, moja wježeloscž.

Boži dom nam štej a kčžej!
Jesu, wócžto na njón měj
Wodnjo- w nožy, kóždny čžaj,
Natwarjej Šsej we nim naš.

Šdyž dže ščheščan do njeho,
Lubny Šnježe, wuššych joh',
Šdyž Čži šwoju wutrobu
Wuššnje tu š modlitwu.

Šdyž šo Bože šlowo tu
Wucži je wšchej šhrobłoscžu,
Daj Ty, šo tež prawje dže
Pošlucharjam k wutrobje.

Šdyž paš hrěšnik pšchithadža,
Daj, šo hnadu namaka
A šo štroščny domoj dže,
Doštal hrěchow wodacže

Šdyž tu džeja piščežele,
Špěwaja šo šerlušče,
Špodobacz šo Šsebi daj
Ša Šswój šwjaty Boži raj!

Šdyž šo tudny mandželštwy
Š wježeloscžu wjašaja,

Ššlyšcho Ty jich modlitwu,
Šwadu wrócž, džerž jednotu.

Šdyž tu nošča wěrjazy
Šmóšija džecži k ščheženizy,
Šmny je Ty šam wot hrěcha,
Njedch šu Twoje džeczatka!

Šdyž paš morwých we kaščežu,
Na šerchowej šhowaju,
Wšchitku šrudobu Ty štaj,
Š hnady šbóžnošč wšchitkim daj.

Šo by lud šo čžnył šem naščž!
Twoje šlowo nješmě šaščž!
Šakrament šwój šakhowaj
Ša Šswój dom a ša wšchón kraj.

Šralo wěčžny, Ješus,
Šwat Šsej Šswoje šraleštwy.
Šyrkej Šswoju šchituj tu,
Šosbij wšchu mój čžertowšku.

Njepodpižany šerluščeš a Š. W.

Minakalski woltaš 250 lět štary.

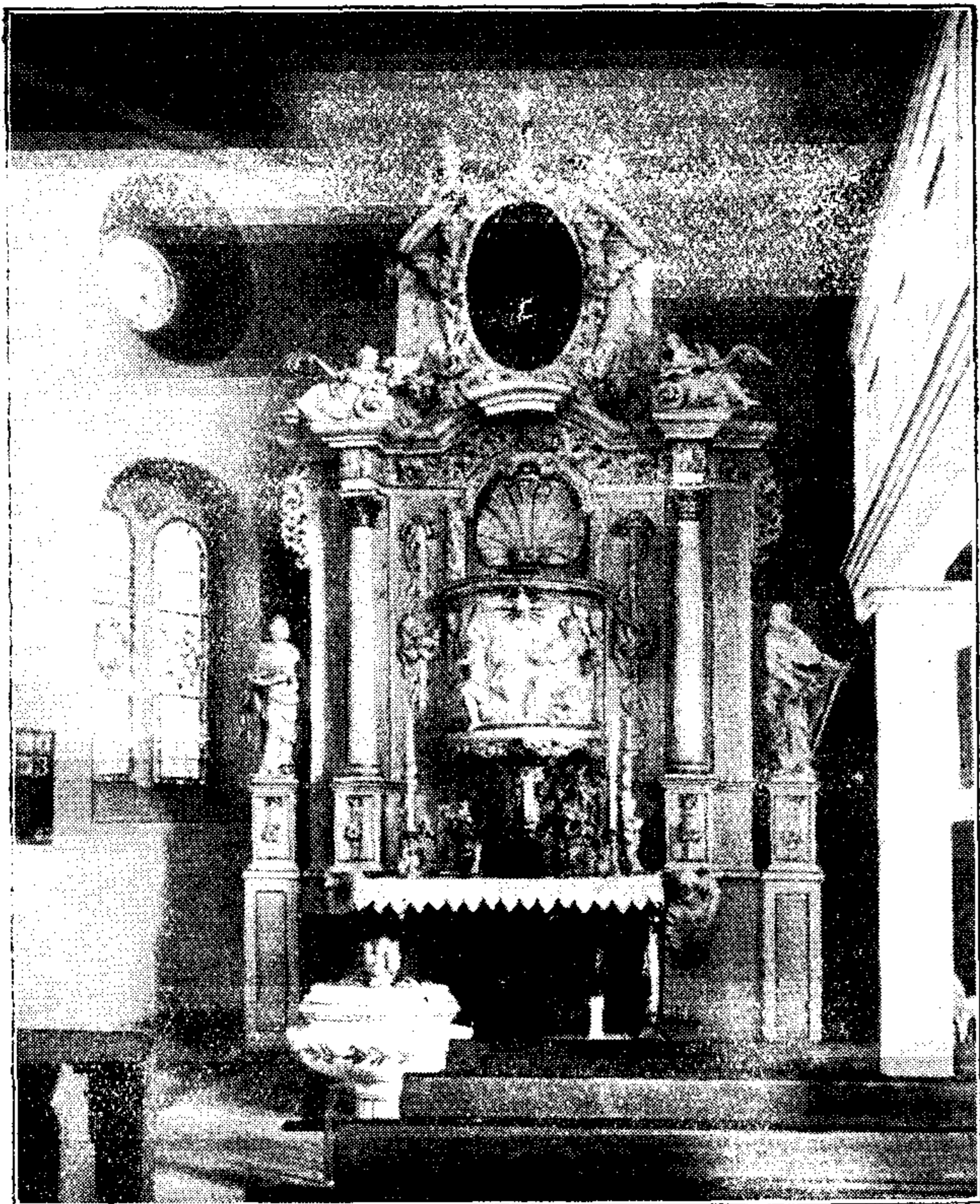
(Š wobrašom.)

Š tutym čžišlom 22. njedžela po Šswj Trojizy šwječži našch njedželnik je šwojimi wožadami fermušch šobu, — niz jenož š tymi wožadami, kotrež ju dženska a jutšje šwječža, kaš Michalska wožada, Čžorny Šhołm, Delni Wuješd, Šornje Bružy, Šlětno, Šlukšch, Šhrjebja, Šucžo, Šmaleščežy, Šminakal, Šporščizy, Šakežy, Šdžer, Šwóšlinš a tohorunja Šacžon, Šnje-šjelčizy — kaška to wulka fermušča! —, ale je wšchěmi wožadami. Šohodla pšchindže nam kaš šwolany a škasany pěčny wobras Šnješoweho woltašja w Šminakalskim Božim domje. Šodamy jón našchim čžitarškam a čžitarjam a šdobom něšhto, šchtož rošprawja wo tutym woltašju, kiž je lětka š fermušču jubilar 250lětneho wobštacža. Šsnadž šo š tym někotryžkuli jenotliwy ebo někotražkuli druha wožada da nawabicž, tež něšhto šajimaweho podacz š wožadny abo wo Božim domje do našcheho šepjenka, a to čžim přjedy, hdyž šo dopomni, kaš buchu tu pšchezo nastawki je štawišnow jenotliwych wožadow rad čžitane, wošebje tež tehdy, hdyž bě wobras pšchidaty.

W Šminakale šteji hižo š dawnych čžahow šem Boži dom; drje 1322 abo 1327 bu tam přeni šaloženy. Šnješche tehdy tš woltašje. Nětkole ma wěšo jedny, a tutón pošhadža š lěta 1686. Še to woltaš, š kotrymž je šdobom, kaš widžišch, šlětky šjednocžena — kaš to tež hiščeže w druhich kužiškich Božich domach je, n. pšch. w Šarcže a w Šporščizach.

Na tutym woltašju šteji we šacžaniškej rěčži: „IN HONOREM DEI TER: OPT: MAX: HOC ALTARE EXSTRVI CVRAVIT CAROLVS DE PONIKAV. ANNO MDCLXXXVI.“ Šo je po šerbšku: „Š čžejčži Trojeničškeho najlěpšcheho a najwjšchšcheho Šoha da tutón woltaš natwaricž Šorla š Šonikaw. W lěče 1686.“

Woltaš je žyly š drjewa rěšbowany a je wuměšške džělo po wajšchnju tak mjenowaneho (póšdneho) „šaroka“. Še něhdže 7 abo 8 m wyšoki a 4,5 m ščeroški. Na kóždym šoku šteji, kaš jako štražnik, šapoščtoš, a to na lěwym šoku Šětr š klucžemi, — tute namakašch po š katoliškeho pošhadžazy wajšchnju hušto jako pšchidawš a wošnamjenjenje šapoščtoša Šětra; — na pra-

Woltar w Minakasskim Božim domje.

wym beku Pawol; tutón ma w lěwej ruzy mjecz, mjecz Duch a Božeho głowa — mjecz je huiczišcho pschidawł a wojnamjenje tutoho japoschtola —. Pódlá njeju debitaj woltar a njezetaj tak rjez jeho krónu abo jeho horni džěl što'paj; my tajše stolpy mjenujemy korinthiske po grichiskim měsce Korinth. — Grichiska, a j njej měste Korinth, ma hlavu, so je měka něhdy najwubjernihich wumělow, kotřiž su krašneho dojez šotowili j marmora a j druheho, tak tež wožebje stolpy. — Stolpa; stejitaj na spódkomaj; tutaj jažo wotpoczujetaj kóždy na hlowje jandžela. To je šotowane, kajž so wono čłow'ekam pschedštwórcztyžaz lét spodobajše. Wyšche stolpaw, tak rjez šobu wot njeju nježeny, je wobrub a wobkroma; wobrub je je wšchelafej pychu debjenty, wožebje j hažkami. Pšchi boki, wyšche šolpaw, šedžitaj jandželaj j palmowymaj haložkomaj w ruzy. Wošrjedž najwyšcheho džela wobladajš wulki wolijowy wobras, kotryž je j wulkini kopjenami wobrubjenty. Wón počajuje šhryškusowy narod a modlenje pastyrjom. Dofelž je pał wón jara čžemny, njespóšnaiejš tež na našchim wobrasu, kotryž je po fotografiji šotowjenty, ničžo na nim. Šyle horjeka šteji Boža martra, šchizowany Šbóžnik na šchizy; wona krónuje tak rjez wšcho — kaž to tež njemóže hinał byčž. Pšchi boku šedžitej k lěwizy a k prawizy jandželaj j pošawnu — wojnamjenjejo šudny dženi.

Š tutym woltarjom je šjednocžena klětká, kaž hižo prajachmy a kaž to na wobrasu derje šjósnaiejš. Tajki woltar mjenuja „klětkowy woltar“. Woltar a klětká šu tohodla tak do žylka šwarili, so bychu šymetriju — abo rune měry Božeho doma — wobšhowali, kotraž šo šhubi, hdyž mašch n. pšch. klětku na prawizy a k lěwizy ničžo podobneho. Minakasska klětká wotpoczujie na džěczazej pošawje; tajku džěczazu pošawu mjenujemy we wuměštwje „putto“. Wobras čži ju, dofelž je bóle w šklódku, tak jažnu njepočajuje. Na wobložanju klětki je Boža Ššwjata Trojiza pschedštajena: na prawym boku Bóh Wótž, w ruzy džeržo jablučo jako šnamjo wšchehomozy a fnještwa nad wšchem šwětom —, na lěwym šnjesh Jesuž šhryštuž j šchizom a wyšche Ššwjaty Duch, wojnamjenjenty j hokbjom — po tamnym głowje Jana ššchženika. Šimo teho widžišch na wobložanju klětki

horjeka jandželškej głójčžy. Špody klětki namakajš napižmo, kotrež pšchi špoczatku šdžělíchny, a na prawo wot napižma pižmiki Š. v. Š. a na lěwo wopon Ponikawšich. Tež špodki stolpaw a japoschtolškej pošawow maja wudebjenje j kopjenkami; tola tuto je — kaž tež to mjes klětku a stolpomaj — j pošdžišcheho čžaža.

Wod woltarjom šu rownišchžo wuryli, do kotrehož šu šwójbnych šwójbow j Ponikau a j Šoeben šhowali.

Woltar je, kaž našpomnjene napižmo praji, Šorla j Ponikau pšched 250 létami daril. Šemu šlušchšche tehdy Minakasski hród j rježetubšom. Pšchi pschedpošlednim wobnowjenju w lěče 1900 je dał hrabja j Šinjedel žyly woltar jnowa wobarbiež a kopjenka a hažki a druhe wupyščenja pošwočičž. Minakasska wožada šo raduje, so ma tajki pšchny woltar w šwojim pšchnje wobnowjenthym Božim domje a špomina tež dženyža na šwojej šermušchi džakna na daricžela. Šchedewičem pał šo mtrnje džakuje Bohu, so je jej tutón woltar kaž Boži dom šahowal hnadnje pšches telko lét a wšchelle čžažy a jej měštno šdžeržč, na kotrymž móže šhromadžena šemu šlužičž, a wona čže tutón džak tež je škuttom wobšwědcžičž, pšchitšhadžejo rad a šwěrn k Božemu domej a k jeho woltarjej. —

Wot tutym Minakasskim woltarju pšchinješe tež našcha proška „Ššchedženak“ ja lěto 1937 wobras a nastawł; pšchicžiny do'čž, so šebi kóždy šerbški dom wožady Ššchedženaka, kotryž je šo na puez pšches Šužizu nastajil, ja lěto 1937 škaja.

Tež něšchto šermušchne.

Wbo njeje to něšchto runje ja šermušchne rospominanje, šchtož je w Königsbergu wuprajil pschedšynda štaroprusšeho krajnozšrwinsšeho wubjerka, D. Eger, pschednošchujie pod hežlom „Šyrkej a lud“? Šeho pschednošch čžyšche jich telko šlyšchecž, so wulka nowa aula — tak mjenuja wožebitu šwjedženšku měštnoščž wyšššchich šchulow a univeršitow — univeršity njedošchajšche, ale so dšrbješche šo rěčž do dweju dalšchaju měštnoščžow, w kotrychž žaneho prošdneho měštna njewošta, pšchenješčž. D. Eger wupraji mjes druhim tole:

„Lud, kotryž šwoju šandženoščž šabudže, — šandženoščž, kotraž je pola naš šobu j korjenjom šchescžijanškej wěry wuroštká, pošoji šo šam „k aktam“ — (my drje wšchitžy šošumimy tutón w němškim hušto trjebamy wuras, wožebje hdyž w rěčži hnydom dale rěka): — rnje šebi šam šwój row. Šo běšchtej šchescžijanštwu a ludštwu mjes šobu šwjajanej, je byl wotšud našchich wótžow a tohodla tež wotšud našchich džěčži. My mamy to šamošwjenje ja to, so tym, kiž po nami pšchitšdu, njepobrachuje to, šchtož je bylo roššudne ja našche štawišny a bjes čžohož němški lud pšchestanje byčž němški lud. Šdyž byšchtej šo lud a šchescžijanštwu džělškej, bychu štawišny šastale byčž němške štawišny. Tohodla nještajemy my kóždy šam ja šo, ně, jako šhromadnoščž, jako šhromadnoščž luda w kole tych čžłowjekow, j kotrymž, ja kotrychž šmy žiwi, psched Bohom. Našche šamošwjenje, kotrež wot Boha mamy, mamy hižo a čžłowjeka, kotryž pošdla naš, mamy pał pschede wšchem ja bratra, kotryž po nami: ja bratra jutšišcheho dnja! — Tajkeho špóšnacža dla dšrbi šyrkej Bože šłowo wóšlje a jažnje pšchipošwadčž, dšrbi šo ja to štaracž, so woštanu woczinjene kanale do luda a wožady, so by tuto šłowo čžłowjeka čžaža tež woprawdže trjehiko. Wona — šyrkej — ma pošajkim šjawny nadawł, a dšrbi tohodla tež měčž prawošjawne — rechtlich-öffentliche — štejnišchžo; je ja štawišny roššudne, kajke štejnišchžo šyrkwi pšchipošaja. Tak wona tu njeje jako by tu šwoje dla byla, ale je tu jako šlužaza, so by prošyka, napominała, pšchipošwědała ewangelij w ludu.“

Kermušča tu tola je, dofelž tu Boži dom je, a Boži dom tu je, dofelž tu Knjesowa zyrkej na semi je. Tohodla njejmědža kermuščni hoščjo hinaf, hacž kermušču fwjeczicž s Božim domom a s Knjesowej zyrkwju. Sštož je D. Egert tam f ranju, hdžej němiki lud, hdž dže, wošebje na straži steji, a tohodla dyrbi wuhotowany bycz s najlěpšimi moza- mi a brónjemi, prajił, to je zyle wěscze něšto sa naž wšchěch, so jo rospominamy w našim czažu, pschede wšchěm nětkle w kermuščnym czažu. Tuž cziimny to!

Se Sserbow a f dalofa.

Tydjenja wojjewichmy rjanu pěšen, kotraž bě prasche- nje: „Sšto mi to prajicž wě?“ My drje žmy žebi hižo wšchitzy na tuto praschenje wotmołwili. Sšto by chyzł nam tu we łopjentu sjawnu wotmołwu dacž. Sa wšchěch, kiž chze- dža tu mjes nami hajicž žwěru rěcz a wěru pobožnych wót- zow a maczerjow, ma naše łopjenko stajnje ruma a prožy wo tajke žobudžěto. Žena wotmołwa je nam pschilubjena a myžlimy žebi, so ju sa tydžen pschinyžemy. Ale cžehodla niz wjazy hacž jenož jeneje wotmołwy?

Nascha ewangelsta młodžina je něšto rjane, wofšce- wjazje a požyljazje skomdžika, hdž njeje, běšeli nětaf mōž- no, reformaziški fwjedžen žobu pobyla na wulkim sjědže ewangelsteje lužišteje młodžiny w Budyščinje. Hacž runje je sadžewłow wšchelafich było, je so tam 1200 — po druhim licženju 1300 — mladnych skhadžowalo a žobužwjecziko. Wu- hotowanjow bě wjele a běchu rjane a wšcho je so derje ra- džiło. Sštož je na tutym sjědže žobu był abo sštož je podob- ne wuhotowanja hewaf ras wopytał, praji kōždemu, kiž tam njebē: škoda! Runje nascha młodžina trjeba — a my star- ši a stari runje ta! — tajkeho požyljenja je šhromadnoščje a tajkeho wofšchewjenja a radowanja nětkle, hdž nam pschi- dže do pucža to a tamne, sštož njeswjekela. Tuž, hdž sažo skladnošč budže, wužiimny ju žwěrnisho! Hdž žu nětko we šymje druge skladnoščje, so skhadžowacz s wožadnej mladžinu we wožadze, wužiwajcže to! Pschihotujcže so sa cžaž, kiž pschidže! Budžecže trjebacz dokladneho wuhotowanja s mo- zami, kotrej njejšu se semšeho a sachodneho, ale s wěczneho, duchowneho, s našeje wěry do Jesuša Khrystuša! A kaž wy mladzi, taž wy stari a starši! Tuž paž wšchitzy wutriebajmy žwěru cžaž a skladnoščje, kotrej so nam poskiczeja, so byčmy žo sežylnili a hotowi byli, hdž budže nam trjeba! A nam budže to trjeba! Haj, nam je to hižo trjeba, hdž chzemy tu wobstacz jako žwěrn, sprawni kšesczianžy cžlowjekoj psched žwojim Bohom! Tajke skladnoščje, so pschihotowacz sa žiwjenje, a sa to, sštož w žiwjenju je, žmy pschezo hižo měli a mamy pschezo, mamy paž wošebje nětkole w šymštim czažu, w kotrymž wošebje na wšy a w ratařtwje niz telko nušneho a honjazeho džela a wjazy cžaža, so wobdželicž na wošebitnych wuhotowanjach, kaž to žu: šhromadžišny sa wožadnu mlo- džinu, bibliste hodžiny, šhromadžišny kšesczianškich žonow a mužow. Pschezo paž mējachmy hižo a mamy žwój Boži dom a Boži klužby w nim — a mamy žwój dom a žwojich pschi- wušnych w nim a žwoju bibliju a hewaf dobre knihe! — Džatujmy so Bohu sa to, so žu skladnoščje! Skomdžene sklad- noščje žu pschezo skomdžene dobre! Haj žamo so praji, so žu skomdžene skladnoščje žobu mjes tym, s cžimž so pucz do hele plestruje. Hela paž nej hagle po žmjerczi, ně, je tež hižo tu do žmjercze! Na kōždy pad je tu do žmjercze žiwjenje! A tuto mašy wutriebacz taž, so wobitejšich niz jenož psched žobu a

psched žwojim spodobanjom, ně, psched tym, kotryž praji: „Mi je data wšchitka mōž w njebježach a na semi!“ Abó s druhimi kłowami: Ty mašy žwoje žiwjenje a wšchě jeho skladnoščje a wšchě jeho mozy taž wutriebacz, so tu wobitejšich tež w našim czažu, kotryž je taž pošny wšcheho mōžneho, wošebje pošny hošpodarškich a politiškich praschenjow, a niz mjenje pošny antihryštownych špytowanjow, jako — haj jako nicžo wjazy, ale paž tež nicžo mjenje — jako kšesczian, kšesczianka, jako rnyš kšesczian, jako rnyš kšesczianka — hdž chzemy to ras taž wuprajicž. Tuž — so to tež hiščcže se žerbškim pschikłowom wuprajamy — nješkomdž cžaž, so nješkomdžič kwaž. —

Biblistki pucžnik.

22. niedžela po žwjatej Trojizy, 8. novembra: Šch óž jich tyšesche, tón jeho tež tyšesche, a tón jandžel, kiž psched nim je, pomhajce jim. Wón jich wumōže tehodla, so wón jich lubowasche. — Žej. 63, 9. — Hacžrunje dyrbiu nošycž tu wšhelku pschecžiwosčž, chzu trošchtne Boha prožycž wo wěcznu wježekosčž, so chyzł mje do nej' wšacz; a dofelž Khrysta šnaju, ju budu w Božim raju tež wěcznje wužiwacz. K. 686, 8. — Łuf. 6, 37. — 1. Tim. 1, 18, 19.

Pōndžela, 9. novembra: Tón Knjes njesapomni wo- łanje hubjennych. Psalm 9, 13. — K. 711. — Psalm 138. — Žej. 61.

Wutora, 10. novembra: Pytajcže to dobre a niz to še, so bnyšcže živi byli, hda budže tón Knjes pola waž, kaž so kšwalicže. Amos 5, 14. — K. 442, 8. — Žana 8, 12—20. — Žej. f2.

Serjeda, 11. novembra: Špomni na přenišce cžažy; a wopomni, sšto wón starym wótzam cžinił je. Praschej two- jeho nana a wón budže tebi powjedacz, twojich staršich, cži budža tebi prajicž. 5. Mōjš. 32, 7. — K. 305, 3. — Žan. 8, 21—32. — Žej. 63, 7—19.

Schtwórtk, 12. novembra: Wón wofšchewi moju dušhu a wjedže mje po prawym pucžu žwojeho mjena dla. Psalm 23, 3. — K. 727, 13. — Žan. 8, 33—45. — Žej. 64, 1—11.

Pjatk, 13. novembra: Wobrocž so ke mni, žmil so nade mnu; požylni žwojeho wotrocžka se žwojej mozu. Psalm 86, 16. — K. 235, 3. — Žan. 8, 46—53. — Žej. 65, 1. 2. 8—16.

Ssobota, 14. novembra: Pohladaj na mnje a budž mi hnadny po tym prawje, kotrej ty wopokazješ tym, kotřiz two- je mjeno lubuju. Psalm 119, 132. — Žan 9, 1—12. — Psalm 85, 9—14. — Šwarnuj naž a požohnuj, Knježe, a naž wošbožuj, posbėhni žwoje woblicžo na naž, daj nam žwětko wšcho. K. 240, 1.

Sa žmjertnu niedželu

wundže naše łopjeno „Pomhaj Bóh“ sažo, kaž hižo lěta dołho 8 stron wulke. Tuž prožymny, so bychu žebi wšchě wo- žadny w prawym czažu, nanajpošdžišcho 17. novembra, we „Sserbškich Nowinach“ w Budyščinje prawje wjele cžikłow sa rosdželenje škajale. Hdžej je so to štało, žu wožadni to lubje witali. Tajke wošebje škajane cžikł płaczi 5 pj. Šdo- bom žu wšchitzy žobudželaczerjo a wšchě žobudželaczerki wo pschinoschki do tutoho cžikła prošeni. Tute maja paž so, s wuwšaczom předowanja, wšchě do Nošacziz pošlacž hacž do 14. novembra. Pošutneho dnja dla ma bycz macžišna pře- dy pschihotowana. Lubo by redatorej było, by-li dželo pra- wje sahe doštaf abo tola powjescž wo nim. Naklad a redaktor.